

притеснение. Ако искам, мога да ги скъсам. Моят ученик Сашко Бетов, когато дойде у дома и ги видя, вика: „О, Яна, колко театър има в тях!“ Реплики са. Ако имах изложба, бих я нарекла „Реплики“. Но процесът е много близък – измисляш си го, чоплиш си го, правиш си го. Разбира се, аз много обичам артиста, но в общуването с артистите в края на краищата се получава един баланс от радост и от мъка.

Никола Вандов. Добре, че има баланс, а не преобладава мъката.

Яна Цанкова. Не може да преобладава мъката, защото, когато артистът е талантлив, просто е огромна радост. Репетицията с талантлив артист е по-приятна и от премиерата и похвалата на драматурга или критика. Артистите са наивни хора, светят им очите, личи им, че им е интересно. Почват да ходят над земята и това е вдъхновяващо. Задушавам се от кеф. Има смисъл тогава да го гледаш този Божи дар. Когато в театър участваш в такова събитие – велико е. Тежка професия е режисурата и бих казала – не е женска. Работела съм с моя приятел Кирякос Аргиропулос и заедно сме правили театър, ласкава се да мисля, че и той ме мисли за приятелка. Това е човекът, на когото, ако му кажа, че ми трябват 500 лева, той ще ги намери и ще ми ги даде. Никога не е ставало нужда, но ако... Нямаме еднакво мислене, не случайно не му се заврях в театъра, но съм го наблюдавала. Ами той е толкова лек, докато накрая не изригне в последните репетиции. Аз пък от първия ден редадни железата, какво ли не... За мен последните репетиции нямат това значение, аз знам от самото начало какво трябват да стане. Не знам, може би той е прекалено артист, а аз съм прекалено рационална. Винаги съм имала в себе си страх какво ще стане. Пита ме, Кольо, одеде защо се отказах? Ами защото вече няма изненада и много рано виждам за какво става дума. Нямам

надежда, нямам изненада... Аз знам, че ще го създам. Затова съм спряла, защото *в младостта има надежда – има очакване на чудото*. Сега знам, че нито ще е чудо, нито ще се изненадам. Знаем, че ще го направя, че ще се излявя, но какво толкова? Ще кажат хората: „Това е представление на Яна“. Някак няма измъкване, брато. Нямам страх, че не мога да го направя, защото съм стара.

Никола Вандов. Оптимистични думи за финал?

Яна Цанкова. Оптимистичното е, че в България се раждат талантливи хора.
15.10.2017 г.

Браво!

През 2016 г. на 49-ия международен фестивал PIF в Загреб, Хърватска, спектакълът на Театрална работилница „Сфумато“ „Семейство Замза“ получи следните награди:

Специалната награда на професионалното жури за иновативна сценична адаптация на важни проблеми от съвременното общество — другостта за спектакъла „Семейство Замза“;

Награда за драматургия и режисура за Катя Петрова;

Награда за най-добро актьорско изпълнение, кукловодене и звуково изпълнение за актьора Любомир Желев.

„КуклАрт“ харесва „Семейство Замза“, радва се на наградите и честити (с известно закъснение, за което се извинява) на екипа, воден от Катя Петрова.